

[Krag.]

den højtærede Minister — naar man kender ham nærmere, forstaar man det —, naar jeg siger, at jeg følger ikke med nogen Interesse Pressens Beskæftigen-sig med min Person, jeg overlader det til andre, først og fremmest naturligvis til den højtærede Socialminister, for hvem det jo er dagligt Brød, en af hans allerførste Livsformødenheder.

Men saa kom Tordenkilen. Tænk, at jeg ikke som Indenrigsminister havde tilvejebragt en samlet Reform! Hvilken Anklage for Embedsforsømmelse kunde ikke herigennem rettes mod mig! Maa jeg nu have Lov til at sige til den højtærede Socialminister, at jeg tror nu nok, at min Arbejdsindsats paa den sociale Lovgivnings Omraade endnu kan maale sig med den højtærede Socialministers. Fra 1921 til 1924 trængte en lang Række af sociale og kommunale Lovgivningsarbejder sig paa — jeg henviser til Arbejdsløshedslovgivningen, Aldersrenteloven, den kommunale Skattelov, den kommunale Valglov —, alle disse overordentlig betydningsfulde Love udarbejdedes, Forslag til dem stilledes af mig, og det lykkedes mig at faa dem gennemført uden afgørende Modstand, heller ikke fra den højtærede-Ministers Parti, og for disse sociale Opgavers Vedkommende med Tilslutning ogsaa fra den nuværende højtærede Socialminister. Fra 1926 til 1929 maatte Kraften selvfølgelig sættes ind paa at skabe en saadan Tilpasning, en saadan Omdannelse af denne Lovgivning, at den udgiftsmæssig blev taalelig for Landets Skatteydere; og netop ved at dette skete, blev der tilvejebragt en Tilstand, som gav den højtærede Socialminister, min strenge Kritiker, det Magsvejr, som har tilladt ham i halvandet Aar at arbejde paa den Reform, som vi nu har faaet forelagt. Og mine Resultater gennem disse Aar, ja, de udgør jo en meget væsentlig Del af hele det sociale Lovgivningssystem, som den højtærede Socialminister nylig har forelagt her i dette høje Ting.

Derfor maa jeg rigtignok sige, at jeg i Aftes blev yderst forbavset over den Ophidselsestilstand, hvori den højtærede Socialminister ganske aabenbart befandt sig. Jeg maatte spørge mig selv, om det kunde være min Kritik af f. Eks. Aldersrentelovgivningens Administration, der havde foranlediget dette. Den højtærede Socialminister ryster paa Hovedet; jeg var ogsaa ganske paa det rene dermed. Mine Bemærkninger om Arbejdsløshedslovsforslaget, da jeg første Gang havde Ordet, kunde det heller ikke

være, thi dem var den højtærede Minister bekendt med fra forrige Samling, da Sagen var til Behandling i dette høje Ting, og jeg udførligt gjorde Rede for mit og mit Partis Opfattelse af denne Sag. Det kan heller ikke være min Fremdragelse af et Eksempel paa Misbrug af Hjelpekassen; det kan ikke være det, thi den højtærede Minister udtalte jo ikke andet om denne Sag, end at han var rede til at lade den undersøge gennem Amtet, hvad jeg naturligvis kun kan være taknemmelig for. Og den Skildring, som jeg gav af, hvor langt man er kommet i Udnyttelse af Fattigloven gennem Fortolkning af Grundlovens Ord om, hvad der er fornødent til Livets Ophold, kan det heller ikke være. Ganske vist, den højtærede Socialminister udfoldede i Forbindelse med denne Sag en vældig Teatertorden; han tilbageviste min Kritik af hans Afgørelse i en Fattigsag; men han førte intet Bevis for, at Kritikken havde været uberettiget, han forsøgte ikke at hævde, at Forsørgelseskommunen i slige Sager bør berøves det afgørende Ord, han gjorde intet Forsøg paa at hævde Urimeligheden af mit Krav om, at den, der bevilger, ogsaa maa bære Byrden, naar Talen er om Bevillinger til Formaal som det, vi her beskæftiger os med. Den højtærede Minister gjorde ikke fjerneste Forsøg paa at benægte den store Fare, det rummer, at gøre de offentlige Kasser til Fødereservoirer, kan jeg sige, for Fagforbundenes Krigskasser. Nej, slet intet af alt dette foretog den højtærede Minister sig. Jeg maa til min Beklagelse sige til ham, at af Realiteter var der uhyre lidt, men saa meget mere af Bulder, isprængt en Række Personligheder og naturligvis et rigeligt Udvalg af de velkendte saakaldte Vittigheder, der efter at være overgemt og overført til Papiret gennem Skrivemaskine altid savner Intuitionens Friskhed og har en ram Smag af gustent Overlæg.

Intet af alt dette kan det være, der har opbragt den højtærede Minister overfor mig, som det desværre i Aftes var Tilfældet. Jeg har ikke haft til Hensigt at bringe den højtærede Minister i denne beklagelsesværdige Tilstand, og jeg finder det saa meget mere besynderligt, at den indtraadte, som man jo skulde tro, at den, der vil skabe noget nyt, netop vilde sætte Pris paa at faa Kravet om Anerkendelse af dette nye underbygget med Kritik af det gamle.

Den højtærede Minister forargedes over, at jeg har talt om Forsørgelseslovgivning. Det har jeg gjort, som sagt, da Klokkeren begyndte at slaas tolv, det vil altsaa sige, lige før han forelagde sit Forslag til Ændring